

[Rager.]

stor Arbejdsløshed? Skal vi nu økonomisk bygge et Forslag op, der kan holde gennem en Situation, hvor Arbejdsløsheden er dobbelt saa stor, som den nogen Sinde har været i Perioder af blot nogenlunde Længde? Jeg gad se, hvad man vilde have sagt den Gang, hvis noget saadant var sket. Og naar man kommer nu bagefter, hvor denne katastrofale Arbejdsløshed er indtraadt, og siger: Ja, men denne Lov maa jo dog holde — saa siger man i Virkeligheden: Vi har selv ikke set paa Tallene, vi har overhovedet ikke forstaaet, hvad vi var med til. For det har man ikke, naar man i Dag kan komme og sige, at man har troet paa, at det skulde holde under en saadan Situation — denne Tro være sig paa-oktrojeret af Udtalelser fra den ene eller den anden Side, det falder udelukkende tilbage paa dem, der har været saa let-sindige og saa upaavirkede af de Tal, de enten har læst eller ikke har læst. Derfor misunder jeg ikke de to ærede Ordførere, og jeg overlader til dem at fortsætte ad samme Vej, hvis de yderligere vil demonstrere, i hvor ringe Grad de har været klar over, paa hvilket Grundlag det Forslag, som er en Del af Socialreformen, er opbygget.

Med den katastrofale Arbejdsløshed, som hersker i Øjeblikket, ser jeg det kun som en naturlig Konsekvens af Forholdene, at dette Forslag er blevet forelagt. Jeg gør opmærksom paa, at Forslaget for saa vidt ikke betyder nye Udgifter, uventede Udgifter under den Situation, som er kommet til at foreligge, paa 16—17 Mill. Kr., thi hvis dette Forslag ikke vedtages, ser jeg ikke rettere end, at de paagældende vil være henvist til Kommnehjælpen. Naar nu Socialreformen er vedtaget og vedtaget paa Grundlag af de nogenlunde normale Arbejdsforhold, som man selvfølgelig maatte basere Lovgivningen paa, ogsaa den forsikringsmæssige Del, saa spørger jeg: vilde det ikke være rigtigt i Stedet for at lade Kommnehjælpen træde i Virksomhed i et saadant Omfang, som det vil blive Tilfældet, hvis denne Lov ikke vedtages, at forsøge at udbygge det forsikringsmæssige Grundlag og forsøge, om det derefter, naar mere normale Tider igen maatte indtræde, vil kunne bære? Dette forekommer mig at være den naturlige Maade at se dette Lovforslag paa. Stærkere Kræfter, end vi har kunnet magte, har grebet ind og nødvendiggjort dette.

Jeg finder derefter Anledning til at gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anled-

ning af den Modtagelse, Lovgivning af denne Art undertiden faar i visse Kredse af vort Folk. Der gøres undertiden Bemærkninger om, at en Lovgivning af denne Art hindrer en naturlig Tilpasning af Lønningerne, og dette fremhæves særlig ofte fra Landbrugets Side. Overfor disse Anbringender turde nogle enkelte Tal maaske være af Interesse, og de Tal, jeg da vil fremkomme med, er hentet fra Landbrugets almindelige Lønninger. Forholdet med Hensyn til Landbrugsarbejdet er saadan, at for Daglejere ligger den gennemsnitlige Arbejdstid i Aarets Løb paa $9\frac{1}{3}$ Time daglig, og for dette Arbejde betales der i gennemsnitlig Dagløn i 1932—33 til en fast Daglejer om Sommeren 4 Kr. 27 Ø. mod for to Aar siden 4 Kr. 78 Ø., for Arbejde i Høsten 4 Kr. 81 Ø. mod for 2 Aar siden 5 Kr. 51 Ø., og for Arbejde om Vinteren 3 Kr. 74 Ø. mod for to Aar siden 4 Kr. 28 Ø. For løse Daglejere er de tilsvarende Tal om Sommeren nu 4 Kr. 74 Ø., for to Aar siden 5 Kr. 49 Ø., i Høsten 5 Kr. 24 Ø. mod 6 Kr. 15 Ø., og i Vinterløn 4 Kr. 4 Ø. mod 4 Kr. 69 Ø. for to Aar siden. Og hvis vi tager Lønnen for en Karl over 21 Aar, saa er Sommerlønnen nu 375 Kr. mod for to Aar siden 429 Kr., altsaa 13 pCt. Nedgang i Pengeløn, og om Vinteren 195 Kr. nu mod 243 Kr. for to Aar siden, altsaa 20 pCt. Nedgang. For Pigerne er Sommerlønnen sunket fra 205 Kr. til 182 Kr. og Vinterlønnen fra 172 Kr. til 150 Kr. Jeg har fundet det naturligt at nævne disse Tal, fordi de viser, at der finder en Løntilpasning Sted. Det er muligt, at man vil kunne diskutere, om denne Løntilpasning har været for lille eller for stor, men Løntilpasning har fundet Sted. Det er dette, jeg har ønsket at paavise. Fra min Side er der ikke nogen Tilbøjelighed til her at komme nærmere ind paa en Diskussion om det berettigede eller ikke berettigede i dens Størrelse. Det er Princippet, jeg har villet fremhæve og underbygge med Tallene.

Man hævder endvidere, at Anvisningskontorerne ikke i tilstrækkelig Grad foretager de nødvendige Anvisninger. Ja, Forholdet er dette, at i Aaret 1931—32 fandt der indenfor Landbrug og Gartneri i alt 17 375 Anvisninger Sted, og jeg maa gaa ud fra, at det nogenlunde er, hvad der er forlangt. Der findes ikke nogen Steder opgivet, hvor mange Anvisninger der er forlangt indenfor Landbrug og Gartneri, men Forholdet er det, at der indenfor hele Anvisningen i alt var forlangt 66 982 Anvisninger, og der fandt 64 651 Anvisninger Sted, altsaa kun ca. 2 000 mindre end for-